

ΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ

Θά μᾶς ἔλθουν ὁδὸ πέρα καὶ πάλι
Καὶ θὰ κάνουν φηγούρα μεγάλη
Καὶ θὰ τρέχουν παντοῦ μὲ τομπέ!

Στὸ παλάτι τὸ βράδυ θὰ μποῦνε
Καὶ ὅαν λόγι, μὲ μὴς θὰ ριχθοῦνε
Στὸ σουπέ! Στὸ σουπέ!

Κοκκιζέει

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Εἶνε πρόσωφανές, ἀλλ' ἀληθές!

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔξωθεν τῶν προφυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου συνήχθησαν τρισχίλιοι περίπου ἄνθρωποι διὰ νὰ κάμουν συλλκλήτηριον, ἀλλὰ διελύθησαν δι' ἔλλειψιν . . . ρήτορος. Μάλιστα, κύριοι, δι' ἔλλειψιν ρήτορος! Μετὰ τὴν διαδοσὶν τοῦ γεγονότος ὁ κ. Γενικὸς λέγεται, ὅτι ἀνεφώνησε:

— Μωρὲ περίστασι ποῦ ἔχασα!

✱

Διάλογος πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὴν ὥραν τῆς συναθροίσεως:

— Μὰ ποιὸς ἐπὶ τέλους μᾶς προσεκάλεσε!

— Ὑποθέτω, ὅτι θὰ εἶνε φράσκο τῆς Πρυτανείας, γιὰ νὰ ὅλ' ὁ κόσμος τὰς εἰκόνας ποῦ ἐξωγράφησαν εἰς τὰ προφυλαία.

✱

Ὁ φιλάρχαιος ἡμῶν ἐνθουσιασμός ἤρχισε νὰ γίνηται ἐπικίνδυνος. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ἤρχισαν νὰ μαχαιρώνουν εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἀτυχεῖς Πέρσας ὑποδηματοκαθαριστάς, διὰ νὰ φανῶσι καὶ αὐτοὶ ἀνδρεῖοι Περσοκτόνοι. Φόβος εἶνε μὴ λάβῃ τὸ κακὸν αἱματηρὰς διαστάσεις μετὰ τὴν παράστασιν τῶν Περσῶν τοῦ Αἰσχύλου, καὶ καλὸν εἶνε ἀπὸ τοῦδε νὰ ληφθῇ πρόνοια.

✱

Ὁ Γλάδστων δημοσιεύσας ἄρθρον τι ὑπέγραψεν αὐτὸ διὰ τοῦ ψευδωνύμου Οὐτιδανός.

Οὐτιδανός! . . . Ὁ Γλάδστων! Ἄς φαντασθῇ ἕκαστος τότε πῶς πρέπει νὰ ὑπογράφεται ὁ θαυμαστής του κ. Δαμαλάς!

✱

Ὁ πρίγκιψ τοῦ Σάξ Μάινεγεν ἔπεμψεν εἰς τὸν μουσικὸν θιάσον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χορικῶν τῶν Περσῶν, δύο ψαλτήρια, ἡγουν ἄρπας.

Μαθὼν τοῦτο ὁ κ. Συγγρός ἀνεβόησεν:

— Βλεπετένε, διαβόντρου γυοί, ποῦ χαρίζουν καὶ οἱ πριντσιποί ἐκκλησιαστικὰ βιβλία;

Καὶ παρήγγειλεν ἀμέσως νὰ χρυσοδέσουν δύο Ὀκτωήχους διὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ εἰς τὸν Διάδοχον καὶ τὴν μνηστήν του.

Ἄς

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Tempora mutantur et nos κτλ. Μίαν φορὰν οἱ ἐργολάβοι μοῦ ἤρεσαν ὑπερβολικά, ἀλλ' ἀφότου ἤρχισα νὰ γνωρίζω τὸν κόσμον, οἱ ἐργολάβοι καὶ μάλιστα οἱ τῶν θεάτρων, κατήντησαν νὰ μοῦ ἐμπνέουν δυσπιστίαν, ἀπορῶ δὲ διατί, ἀφοῦ ὁ ἐξευγενισμός τῶν ἡθῶν ἐξωρίσε τοὺς ἄτυχεῖς ἐργολάβους, δηλαδὴ τὰ ἄθωα ἐκεῖνα ἐξ ἀμυγδαλοῦ γλυκίσματα ἀπὸ τὰ ζαχαροπλαστεία, δὲν κατήργησεν ἀκόμη τὸ κράτος τῶν ὁμωνύμων τῶν ἐν ταῖς θεάτροις.

Τὸ προοίμιον αὐτὸ ἀποκρούει ἐκ τῶν προτέρων πᾶσαν ἀνάγκην σκηχερῶς εἰς τὴν περῶσαν θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν· ἀλλ' ἡ πικρόχολος αὕτη αὐστηρότης κατέστη ἀναγκαία διὰ τὰ θεατρικά μας. Ἡ τυραννία ἀφοῦ ἐφυγάδεύθη πανταχόθεν κατέφυγεν εἰς τὸ ἀκορμόν ἐκεῖνο καὶ ἄρρυθμον τζαμίον τῆς πλατείας Λουδοβίκου, ἐνθα κυρίαρχεῖ ὁ κ. Συγγρός ὅστις εἶνε ὁ Ἀλλὰχ καὶ ὁ κ. Κυριακός ὅστις εἶνε ὁ προφήτης του. Καὶ εἶνε τυραννία τοῦ χειροτέρου εἶδους, διότι ἐπιβάλλεται εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν αἴσθησιν, ἥτις ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν σκικιὰν ἀμουσίαν καὶ τὴν χυλδρεϊδῇ κερδσκοπίαν.

Ἡ ἐναρξὶς τῆς σειράς τῶν ἐρετινῶν περικοπῶν τοῦ γαλλικοῦ μελοδραμάτος ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ ἀπέδειξε δυστυχῶς, ὅτι ἡ αὐθαίρετος αὕτη δεσποτεία ἐννοεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ κ. Κυριακὸς κυβερνῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Συγγροῦ καὶ τοῦ (παρ' ὀλίγον νὰ γράψωμεν κυρίου) Εὐαγγελισμοῦ, μόνη φανερὰ ὑπόστασις τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ τρισυποστάτου ὁμίλου ἐν τῷ μέσῳ τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου ἀπόλλυται ἡ εὐθύνη, ἥτις πάντως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀπέναντι τοῦ κοινῶ, ὁ κ. Κυριακός, λέγομεν, ἀφοῦ μετερρύθμισε κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θεάτρου ἀντικαταστήσας τὰ τελευταῖα ἐδῶλια διὰ τοῦ ἀμφιθεάτρου, εὐφυῶς ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῆς γραικυλικῆς κουρότητας καὶ μωρῆς ματαιοδοξίας πολλῶν ἐκ τῶν θαμνῶν τοῦ θεάτρου, ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν εὐφυίαν του καὶ μέχρι τοῦ κατορθώματος νὰ τέρψῃ τοὺς Ἀθηναίους δι' ὅσον τὸ δυνατόν μικροτέρας δαπάνης καὶ ἐπομένως δι' ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειότερου κέρδους.

Ἐὰν πέρῃσι μετὰξὺ τοῦ θιάσου εὐρίσκοντο καὶ τινα πρόσωπα δυνάμενα διὰ τῆς τέχνης τῶν νὰ προσελκύσωσι τὴν συμπλήρῃ εὐνοίαν τοῦ δημοσίου, ἐφέτας πᾶσα τοιαύτη διακρίσις ἐξέλειπεν ὥς νὰ διῆλθεν ἐπὶ τοῦ θιάσου ὁ ὁδοστρωτὴρ τοῦ κ. Φιλήμουνος ἰσοπεδώσας αὐτὸν καὶ ἡ χρυσὴ μετριότης βασιλεύει ἀπόλυτος ἐν τῷ προσωπικῷ του, ἔχουσα συνεργοὺς τὴν πενιχρότητα τῆς σκηνικῆς διασκευῆς, ἥτις ἀποκτᾷ κωμικὰς ἀξιώσεις διὰ τῆς φασματώδους ἐμφανίσεως τῶν τριῶν (ἀριθ. 3) ὀρχηστρίδων, καὶ τὴν πτωχείαν τῆς ὀρχήστρας δυσαναλόγου πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἀναδιβαζομένων ἐπὶ τῆς σκηνῆς κλασικῶν ἔργων.

Ὁ Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης, τὸ ἀθάνατον ἀριστούργημα τοῦ Ρουσσίνι δι' οὗ ἤρχισαν αἱ περικοπῆς, ἦτο εὐγλωττος προειδοποίησις καὶ τὸ καπτερόν ζυγαριὸν του συμβολικὴ παράστασις τῶν μαρτυρίων, εἰς ᾧ καταδικάζει τὴν ἀκοὴν τοῦ φιλομούσου ἀθηναϊκοῦ δημοσίου ἡ βεζιρικὴ ἀσπλαγχνία τοῦ κ. Κυριακοῦ. Τὴν ἐπαύριον δὲ ὁ Φάουστ τοῦ Γκουινὼ ἐκύρωσε μὲ τὸν ἐπιστημότερον τρόπον τὴν ἐνοχον πρόθεσιν. Τὸ ἄβρὸν μελοῦργημα ἐκρεουργήθη κατὰ γράμμα, μόνος ὁ βαθύφωνος κ. Κίννελ ἐσώθη οὐχὶ καὶ αὐτὸς ἀβλαβὴς ἐκ τοῦ ναυαγίου· ὁ ὀξύφωνος κ. Γλοῦκ (ἂν δὲ ἀπατώμεθα) ὑπῆρξε φαινόμενον ἄσθματος . . . ἄσθματων, ἡ δὲ Μαργαρίτα, ἡ κυρία Ὀλμπέκ, ὑπὲρ ἧς ἀνεφά-